

A
SPY
LIKE
ME

DOUBLE ●

KIM SHERWOOD

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Ian Fleming Publications Limited

Oorspronkelijke titel: *A Spy Like Me*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland

Vertaling: Ingrid Zweedijk

Omslagontwerp: Stephen Mulcahey

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Mark Owen / Trevillion Images

Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1612 2

ISBN 978 94 027 7267 8 (e-book)

NUR 330

Eerste druk november 2024

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers 2024.

Double O, *James Bond* and *007* are registered trade marks of Danjaq LLC, used under licence by Ian Fleming Publications Limited.

The Ian Fleming Signature and the Ian Fleming Logo are both trade marks owned by The Ian Fleming Estate, used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.

Kim Sherwood asserts the moral right to be identified as the author of this work.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Breaking news

Londen

Money Penny's grootste angst is om niet op tijd te zijn. Het houdt haar 's nachts uit haar slaap: dat zij als hoofd van de Double O-afdeling een overzicht van de radertjes, de pinnetjes, de palletjes voor haar neus heeft, maar het grote geheel toch niet ziet. Om 13.25 uur zal er een bom afgaan in BBC New Broadcasting House. Straks is ze niet op tijd om het te voorkomen, net zoals ze de bomaanslag op de Egyptische ambassade vorige maand niet voorkwam, of de schietpartij in de synagoge in Parijs de week daarvoor, of de hack bij het Internationaal Monetair Fonds twee maanden geleden. Ze weet dat de bommenlegger Jason Kent heet. Hij is vijfentwintig jaar, wit, werkloos; hij is herhaaldelijk opgepakt en beschuldigd van huiselijk geweld; hij heeft banden met internationale ultra-rechtse extremistische groeperingen, waarmee MI6' betrokkenheid begon, resulterend in deze samenwerking met MI5 op vaderlandse bodem. Ze heeft ál deze informatie, en toch is het kwart over een en hebben 004 en 008 de bommenlegger nog steeds niet ter plekke geïdentificeerd.

Gebogen over de rugleuning van Aisha Asantes stoel tuurt Money Penny over Aisha's hoofd naar de schermen waarop bewakingsbeelden worden geanalyseerd. Daarachter lijkt de glazen kamer van Q te knetteren van elektriciteit terwijl de kwantumcomputer de datasets verwerkt, zijn gouden leidingen als de tentakels van een octopus in de weer met een opdracht. In werkelijkheid komt het toonloze gezoem van Ibrahim Suleiman, die meeluistert met de audio-stream van 004's hersencomputerinterface, geïnstalleerd – als je dat woord mag gebruiken – in Joseph Drydens schedel nadat hij traumatisch hersenletsel had opgelopen als lid van de Special Forces. Door de knal van een bermbom werd de evenwichtszenuw onder zijn rechteroor doorgesneden, waardoor hij aan één kant sensorineuraal doof werd, terwijl de schokgolf het taalcentrum in de hersenen beschadigde. Het verborgen, door Q Branch in zijn gehoorgang inge-

brachte microfoontje, tezamen met de hersencomputerinterface, omzeilen zowel de doorgesneden zenuw als het beschadigde weefsel en verbinden 004 met Q. Maar vandaag pikken zijn oren niets bruikbaar op.

‘Geen matches,’ zegt Aisha, meer tegen zichzelf dan tegen Moneypenny. Ze heeft de mouwen van haar knalroze blazer tot aan haar ellebogen opgestroopt. ‘Hoe kan het dat stem- noch gezichtsherkenning een match oplevert?’

‘Misschien heeft Jason Kent voor vandaag afgezien van massamoord,’ moppert Ibrahim, zijn toch al wilde haardos nog warriger makend met een ongedurige hand.

Moneypenny rekt zich uit om op de communicatieknop te drukken. ‘004, 008, statusupdate.’

Joseph Drydens stem galmt door de ondergrondse kamer. ‘Ik weet dat M tegen evacuatie was om te voorkomen dat het doelwit de bom voortijdig tot ontploffing brengt, maar we lopen hier vast, *ma’am*.’

Moneypenny snakt naar Mrs Keators scherpe tong, maar het bastion van Q Branch ging met pensioen nadat Bill Tanner vier maanden geleden werd ontmaskerd als verrader en zich verhing. Ze brengt een telefoon naar haar oor – een open lijn met M in Vauxhall en Vallance bij M15. ‘Met Moneypenny – ik raad aan te evacueren.’

Vallance’ stem is kordaat: ‘Eens.’

Die van M is zacht: ‘Eens.’

Moneypenny drukt op de communicatieknop. ‘008, zet de evacuatie in gang. 004, blijf jagen.’

Dryden zegt: ‘Ja, *ma’am*.’

Dodger Macintyre – Roger voor zijn ouders, Dodger sinds zijn schooltijd op Wideawake Airfield op Ascension – heeft onlangs zijn functie van inlichtingenofficier bij M16 verruild voor die van Double O. Als piloot met een master in talen heeft hij het grootste deel van zijn leven in het buitenland doorgebracht, van zijn jeugd tot de universiteit tot inlichtingenwerk. Hij verwachtte dat die trend zich zou doorzetten als 008, niet dat hij ineens zou samenwerken met M15 en Scotland Yard om de BBC te evacueren.

New Broadcasting House werd ontworpen in 2010 met transparantie als uitgangspunt: een gebogen glazen gevel golft tussen het oorspronkelijke gebouw uit 1932 en de oostvleugel en creëert zo een atrium in de vorm van een traan. Het transparantieconcept – een BBC gefinancierd door het volk, van het volk, voor het volk – is binnen doorgevoerd. Tv-kijkers krijgen een blik op de vierduizend vierkante meter grote nieuwsredactie in de glazen schacht van het gebouw op de achtergrond van dagelijkse uitzendingen. Er zijn transparante

vergaderzalen aangekleed met foto's van *Doctor Who* en *EastEnders*. Relaxruimten gloeien rood op onder plexiglazen ledlampen. Dat is een hoop glas om de lucht in te laten vliegen.

oo8 roept mensen bij elkaar uit rijen nisjes rondom het atrium, vanwaaruit het panorama op de lucht boven Londen slechts regen voorspelt. Hij negeert gecapitonnerde deuren die tot stilte manen om presentatoren op te dragen de uitzending nú te onderbreken.

'Blijf rustig, doe alsof jullie gewoon gaan lunchen.'

Hij verwacht paniek onder de zesduizend personeelsleden, maar die blijft uit. De regisseurs schakelen zonder blikken of blozen over naar back-upprogramma's. Elk bureau is een persoonlijke habitat, hetzij door een KeepCup met lippenstiftafdruk of een draaistoel met een op de rugleuning geplakt papiertje waarop staat VAN HELEN GELEVERD DOOR PZ – NÍÉT WEGHALEN. Op flexwerkplekken fladderen beduimelde post-its: BEZET of OVER 5 MINUTEN TERUG. Journalisten grissen jassen of telefoons mee en volgen oo8, cynische opmerkingen makend, sommigen onzeker samendrommend onder borden die in rood op geel aangeven: VERZAMELPUNT. Dit is waar ze hebben geleerd zich in veiligheid te brengen in geval van een bommelding, ver weg van de glazen gevel. Maar Dodger maant de journalisten door te lopen, de glazen liften in de schachten van oranje staal niet te gebruiken en in plaats daarvan door de deuren te gaan die naar de vleugel uit 1932 leiden.

Het hele eenentwintigste-eeuwse spektakel van felle lampen en glanzende schermen verdwijnt, vervangen door koude steen en bruine lambrisering die de art-decorondingen van het trappenhuis volgen. Dodger gokt erop dat door de hoofdin- en uitgang te vermijden, hij kan voorkomen dat de bommenlegger zich opgejaagd voelt. 'Loop door, loop door.' Dodger hoopt dat zijn bedoeling onopgemerkt blijft terwijl hij elk langslopend gezicht nauwkeurig bekijkt, speurend naar de fletse, onopvallende trekken van Jason Kent.

De gedempte bedrijvigheid van New Broadcasting House doet Joseph Dryden denken aan een commandobasis. Mensen zijn hier om de klus te klaren. Er hangt een sfeer van eensgezindheid in de kronkelende werkruimten, het gevoel tot dezelfde, unieke club te behoren, iets heiligs bijna, maar luchtig opgevat, met een knipoog naar de hippe banken in de vorm van puzzelstukken. Nu wordt het geroezemoes een paar tandjes luider. Dryden vóélt geweld in de lucht hangen. Het is ophanden. Zal de bommenlegger wachten tot 13.25 uur zoals gepland of de bom voortijdig laten ontploffen? Dryden slentert langs de Midden-Oostenredactie, dan de aangrenzende afdeling waar verslag wordt gedaan over jihadisme. Hij knikt naar de journalisten die hun tupperware oppakken en zich

naar buiten haasten, voetstappen gedempt door dik grijs tapijt. Hij neemt de wenteltrap naar de nieuwsredactie beneden.

Het doet surrealistisch aan om achter de glazen achtergrond te staan. BBC News at One zendt nog steeds uit. Dryden kan de benen van de presentatoren onder de desk op en neer zien wippen – ze zijn gewaarschuwd over de bommelding via hun oortjes, maar hebben opdracht te blijven uitzenden tot het laatst mogelijke moment. De journalisten rondom Dryden, die dagelijks in beeld zijn op de achtergrond van het nieuws, zitten verstijfd achter hun schermen en zien collega's het gebouw ontruimen buiten beeld van de camera's.

'We moeten de nieuwsredactie ontruimen,' zegt hij. 'De tijd begint te dringen.'

'Als het nieuws stopt,' zegt Moneypenny, 'weet hij dat hij erbij is en zal hij voortijdig op de knop drukken. We hebben hun opgedragen over te schakelen naar archiefbeelden. Zodra dat gebeurt, kunnen mensen op de achtergrond vertrekken. Maar de presentatoren moeten zo lang mogelijk op hun plek blijven.'

Dryden zegt: 'oo8, heb jij iets?'

Dodger Macintyres stem gonst door Drydens schedel, doorgegeven via zijn neurale link. 'Nee, *sir*.'

Een lachje weet Drydens gezicht te bereiken. 'Zeg maar oo4, hoor. Ik zou zelfs akkoord gaan met Joe als je deze klootzak voor me opspoort.'

Een nerveus lachje. 'Ja, *sir*.'

In de rand van Drydens blikveld komt een lift naar beneden vanaf de bovenste verdieping. Liften mogen bij een ontruiming alleen gebruikt worden door personeel met een lichamelijke beperking. Het display geeft aan dat de lift naar de nieuwsredactie gaat. Tijdens een ontruiming zou personeel niet naar de begane grond gaan, waar geen uitgang op straatniveau is. De lift is aan drie kanten transparant. Erin staat een witte man met rood haar in een bomberjack. Niet Jason Kent – verkeerde man. Maar dat wil niet zeggen dat hij deugt.

'Lift naar beneden,' zegt hij. 'Nieuwsredactie.'

Moneypenny houdt haar adem in terwijl Aisha de bewakingsbeelden uit de lift oproept, waar BBC Radio Asian Network op staat, volgens het display boven het bedieningspaneel. De man draagt een tas met het logo van een bekend koeriersbedrijf – makkelijk na te maken, en de postkamer is mijlenver verwijderd van de nieuwsredactie.

'Ben zijn gezicht nu aan het screenen,' zegt Ibrahim.

'Wat denk je?' vraagt Moneypenny.

'Ik zou de straat oversteken,' zegt Aisha.

'Hm. Hij wordt zenuwachtig – hij ziet mensen weggaan.'

‘Ze kunnen best gaan lunchen,’ zegt Aisha.

Money Penny balt haar vuisten als het haar te binnen schiet. ‘Ze hebben radio aan staan in de liften. Is die uitgezet?’

Aisha zwiept haar ingevlochten haar naar achteren om een koptelefoon op te zetten. ‘BBC Radio Asian staat nog op.’

Money Penny zegt: ‘004, ik dacht dat je de radiostudio’s had ontruimd. We horen nog steeds radio.’

‘Ja, ma’am,’ zegt Dryden. ‘Ze zijn overgeschakeld naar back-up.’

Money Penny ademt uit. Dat weet ze. Ze weet dat de BBC nooit stopt met uitzenden. De dag waarop de radio zwijgt, weet je dat je echt in de problemen zit.

‘Hoe kan 004 in die lift komen?’

‘Hij zou door de schacht kunnen klimmen, het zijn allemaal stalen liggers. Maar hij komt op hem af. Met een noodgang.’

‘Hebbes!’ roept Ibrahim. ‘Het is Grant Bishop. Hij speelt die terreurgame op sociale media, punten voor aanvallen op minderheden in het echte leven. Veelvuldig contact met Kent.’

Money Penny brengt de telefoon naar haar oor. ‘Vallance? Iets bekend over Kent?’

Vallance zegt: ‘Nog niets sinds hij uit de metro stapte in Oxford Street.’

‘Hoe kan dat? Hoe kan een terrorist zomaar aan onze surveillance ontsnappen?’ zegt Ibrahim, alvorens zelf antwoord te geven. ‘Het kan gewoon niet.’

Money Penny vloekt. Weer een klap op de knop. ‘004, de man in de lift vormt een dodelijk gevaar.’

Joseph Dryden zegt ‘Begrepen’ en loopt met lange, soepele passen tussen de angstige journalisten door naar de lift. Geen tijd voor heldhaftige luchtacrobatiek, hoewel hij in zijn nopjes is met Aisha’s vertrouwen in hem. Hij denkt niet dat het doelwit zichzelf zal opblazen in de lift – daarmee zou hij bouwkundige schade aanrichten, absoluut, maar geen dodelijke slachtoffers maken. Hij gaat ervan uit dat het doelwit zal uitstappen op de nieuwsredactie, in het zicht van lopende camera’s en omringd door journalisten. Dryden stelt zich enkele meters van waar de lift zal opengaan op. Geleund tegen een bureau haalt hij zijn telefoon tevoorschijn, alsof hij wachtend op een collega de tijd doodt. Hij kruist het ene been over het andere. Laat zijn voet ongeduldig tikken. Drie verdiepingen. Twee. 13.23 uur.

‘008, check de straat,’ zegt hij. ‘Dit kan een afleidingsmanoeuvre zijn.’

Eén verdieping.

‘Succes,’ zegt 008, maar Dryden is niet meer gefocust op stemmen.

De liftdeuren zoeven open.

Dryden staat op, trekt zijn wapen uit de schouderholster en richt het in één vloeiende beweging op de man die een aarzelende stap uit de lift zet en dan verstijft, blauwe ogen zo groot als te hard opgeblazen ballonnen.

Grant Bishop registreert de één meter drieënnegentig lange zwarte man in driedelig pak met gemillimeterd haar en negentig kilo aan spieren, die een acteur of topproducer zou kunnen zijn, maar wel degelijk een echt wapen heeft, en terwijl mensen onder hun bureaus duiken – één gesmoorde gil onder hen – op luide maar kalme toon zegt: ‘Politie, handen omhoog.’

Bishop knijpt zijn ogen half dicht, dan schiet zijn hand in de tas.

Dryden vuurt.

Hersenweefsel spat in een rood waas tegen de achterwand van de lift. De deuren ding-dongen dicht en de lift gaat omhoog, forensisch bewijsmateriaal naar de verdieping erboven vervoerend.

‘Blijf liggen, allemaal,’ zegt Dryden, zijn stem vervormd in zijn eigen oren, opgeslokt door de angstaanjagende stilte. Hij stopt zijn wapen terug en knielt bij het lijk. Een gat ter grootte van een stuiver door het voorhoofd mondt uit in een krater van een tweepondsmunt in het achterhoofd. Voorzichtig legt hij zijn vingers om de dunne arm van het doelwit en slaat de klep van de tas open.

Die is leeg. De nitwit speelde een dodelijk spelletje blufpoker, uitsluitend noodlottig voor hemzelf. Maar dat betekent...

Dryden schreeuwt: ‘Dodger, het was een valstrik! Evacueren!’

Hij sprint de wenteltrap op, rent langs een schaalmodel van de TARDIS. Nu is hij nog maar enkele stappen verwijderd van de glazen deuren naar het plaza. Buiten vormen journalisten keurige rijen achter de beveiligingspalen rondom All Souls Church. Dryden spot Dodger in gesprek met een stel MI5- en politieagenten. Hij ziet, maar kan het door het glas niet horen, een politiehond blaffen naar wat eruitziet als een afvoerbuï.

‘008,’ zegt hij. ‘008, hoor je mij –’

Dodger Macintyre hoort de oproep via zijn oortje niet boven de rinkelende mobieltjes en in de camera pratende journalisten – die het nieuws bekendmaken – uit. Dan merkt hij dat er een hond staat te blaffen, en hij herinnert zich wat drie keer blaffen betekent. Hij werkt zich tussen agenten door die hem feliciteren met 004’s succes. Hij botst tegen de rug van de hondentrainer op. De hond klauwt naar het rooster van een ventilatiebuis, die uit de metro moet komen.

‘Achteruit!’ schreeuwt Dodger. ‘Iedereen achteruit!’

Maar de verkeerspalen staan omhoog, en het verkeer raast langs, waardoor mensen geen kant op kunnen, en de menigte is te groot om bijeen te drijven. Dodger kijkt op zijn horloge: 13.25 uur. Hij rukt het rooster open.

De bom zit met ducttape aan de bovenkant van de buis. Hij slikt – hij kan zichzelf horen slikken. Hij is groot genoeg om het plaza en iedereen die erop staat in de metro te laten storten. Hij moet het explosief weg zien te krijgen van het publiek.

Ze hebben All Souls ontruimd.

Dodger scheurt de bom los van de zilverkleurige stroken.

‘Bom! Aan de kant!’

Hij sprint nu naar de kerk, langs de lichtgevend gele hesjes van politieagenten en de van angst verstijfde gezichten van journalisten en de knipperende lichtjes van camera’s, de serene stilte van All Souls in. Hij gooit de bom met een boog door het schip en die explodeert in de lucht, waardoor hij door de deuren naar buiten vliegt, politieagenten van hun sokken worden geblazen, gebrandschilderd glas in de rondte spat, pilaren instorten, klokken beieren.

Dryden rent met het bloed van de dode man aan zijn schoenzolen, een lange veeg achterlatend wanneer hij slappend tot stilstand komt in de lobby.

De glazen deuren van het gebouw verpulveren tot zand, hij wordt tegen de grond geslagen. Hij klemt zijn armen om zijn hoofd, waarin Moneypenny’s stem schreeuwt om een update. Dryden krijgt stof binnen. Hij staat op. Rent door de rookwolken naar de treden van de kerk.

Moneypenny drukt een hand tegen haar mond, de nagels in haar wang geboord. Ze was niet op tijd.

2

Vibraties

Londen

Een binnenring bakent het hart van Londen af. De noordgrens van dit hart is Euston Road, een stinkende, megadrukke weg waar het verkeer zich stapvoets walmend doorheen perst. Iedereen die over de stoep loopt haast zich, voorovergebogen tegen het kabaal van non-stop bouwwerkzaamheden en verstikkende uitlaatgassen. Niemand besteedt aandacht aan University College London Hospital; het kan beter genegeerd worden, zegt het onderbewustzijn; snel doorlopen naar de rust van de British Library, of een groen licht meepikken om de rijen oranje pylonen te omzeilen. Alleen vanavond is het anders. Het hart van Londen heeft gehaperd tussen kloppen en stoppen. De zeegroene gevel van het ziekenhuis wordt kriskras beschenen door de koplampen van ambulances en persbusjes. Vrachtwagenchauffeurs treuzelen. Voetgangers, op weg naar hun nachtdienst of terugkerend van een feestje, stoppen om omhoog te turen naar de honderden verlichte ramen, bakens van het ergste, en het beste.

Achter een van die ramen staat het leven van oo8 op het spel. Achter een ander is het verhaal van oo4 nogal vergezocht.

Joseph Dryden vertelt de arts dat hij zich heeft gesneden bij het scheren. Ze kan er wel om lachen. Hij ligt met een laken dat zijn edele delen afdekt op een behandeltafel, terwijl de Schotse arts in opleiding die Glasgow mist en Londen te onpersoonlijk vindt met een pincet glas uit zijn lichaam trekt en het gemoeidelijke babbeltje gaande houdt. Wanneer Ibrahim arriveert om zijn implantaat te testen, zegt Dryden dat hij het gehoor van oo8 mag controleren. Op zijn lip bijtend hipt Ibrahim van de ene voet op de andere, en vertrekt dan met opgetrokken schouders. De arts tuit haar lippen, maar zegt niets.

Dryden kijkt naar de tv in de wachtkamer, zichtbaar door de glazen deur. Als hij nooit meer een glazen deur ziet, zal hij er geen traan om laten. Hij staat op BBC News 24, dat de beelden van de explosie telkens herhaalt: het rondvliegen-

de metselwerk, de grijze paddenstoelwolk, en dan wordt de camera hemelwaarts gericht, trillend omhoogturend naar wolken die lijken te deinen als de mobile boven een kinderwieg. Ondertitelde politici – die het land toespreken met asgrouwe gezichten – noemen de kalme reactie van journalisten en publiek ‘de Blitz-spirit’. Drydens schedel galmt alsof de kerkklokken luiden. Niet doordat het implantaat het heeft begeven en zijn hersenen woorden verhaspelen – de verbeteringen die Aisha en Ibrahim aanbrachten nadat een knock-outstoot het apparaatje vorig jaar buiten werking stelde, hebben dat verholpen – maar doordat hij te kwaad is.

Zodra het nieuws wegschakelt uit Londen, merkt de arts dat elke spier in zijn lichaam straktrekt. Ze speurt zijn gezicht af, draait haar hoofd dan naar de tv en ziet dat er nu verslag wordt gedaan vanuit Afghanistan. Op de beelden rijden de Taliban triomfantelijk door Kabul, nog geen jaar na de terugtrekking.

‘Was je uitgezonden?’ vraagt ze.

‘Ja,’ zegt hij. ‘En kijk hoeveel goeds het heeft opgeleverd.’

De arts zegt: ‘Je hebt vandaag een hoop goeds gedaan.’

Hij snuift. ‘Heb jij weleens het gevoel dat je een hopeloze strijd voert?’

‘Ik werk voor de NHS. Wat denk je zelf?’

Voor het eerst vallen Dryden de zilvergrijze kringen onder haar ogen op. ‘Arbeiders aller landen, verenigt u.’

De arts geeft hem een schijnboks, een centimeter ruimte latend tot zijn bloederige knokkels. ‘Amen.’

Op het bordje staat: GEBRUIKTE WANDELSTOKKEN. De stokken staan kriskras in de hoek van de ziekenhuisgang. Aluminium en plastic, geschilderd en bevekt, afgesleten aan de onderkant van slecht wegdek. Het bordje is niet echt een bordje, maar een papiertje opgehangen met een stuk afplakband. Moneypenny wacht in een rij harde stoelen en vraagt zich af of oo8 een wandelstok nodig zal hebben.

Of.

Voor een voorbijganger kan ze een moeder zijn, ongerust over de uitslag van een kind, haar krullen strakgetrokken, handen begraven in haar amberkleurige trenchcoat, de veter van een van haar ossenbloedrode brogues ongemerkt losgegaan, haar blik – meestal strak en koel – leeg als een opgedroogde bron.

Wanneer ze haar naam hoort, komt ze met een schok tot zichzelf.

Een andere wandelstok is in het zicht gekomen, deze van glanzend beukenhout met een gouden rand en ivoren knop, omklemd door M's rode vuist. Een recent accessoire. Ze heft haar kin op. Het tl-licht speelt over zijn kale hoofd. Zijn korte witte baard is borstelig, als een kat die tegen de haren in is gestreken.

Zijn jas is scheef dichtgeknoopt. Ze kent Sir Emery Ware niet anders dan dat hij er om door een ringetje te halen uitziet. Nu kan hij doorgaan voor een patiënt hier. Ze zegt: 'Ik neem aan dat de premier wil dat ik ontslag neem.'

'De premier wil jouw hoofd en mijn ballen, en het maakt hem weinig uit in welke volgorde,' zegt M monter. Hij gaat naast haar zitten, zijn broekspijpen optrekkend.

'Wat heb je hem verteld?'

M tuurt de gang in, leeg op bewakers na, die achteruitstappen om hun een straal van tien meter privacy te geven. 'Ik heb hem er "met alle respect" op gewezen dat een twintigtal gewonden beter is dan een twintigtal doden, onze NHS-chirurgen doen wat ze het beste kunnen en een geliefd Brits instituut werd gered – afgezien van wat glas – dankzij de moed van onze agenten.'

'Dat is niet goed genoeg,' zegt Moneypenny.

M trekt een wenkbrauw op. 'Doe je zijn deel van het gesprek ook?'

Ze beantwoordt zijn blik strak. 'We weten nog niet hoeveel doden er zijn.'

M kijkt naar de klok.

'008 heeft een ingeklapte long.'

'En genoeg gebroken botten voor een waarzeggerstruc. Ik weet het.' Hij wrijft over zijn neus. 'Jij wilde de baan, Penny. Dit is de baan.'

Ze schudt haar schouders los. 'Ja, sir.' Ze kijkt naar haar blanco telefoon-scherm. 'Ik snap niet hoe Kent in de dienstbuizen van de metro kon komen zonder dat beveiligingscamera's hem ontdekten.'

M legt een hand op haar arm. 'Geef het tijd. MI5's huiszoeking leverde groten-deels op wat je zou verwachten. Een kleine cel van ultrarechtse, binnenlandse extremisten met banden met internationale neonazi's. Ze hadden het op de BBC gemunt omdat ze geloven dat de organisatie staat voor een "nepnieuwsagenda die de liberale elite steunt", die ze met alle geweld willen vernietigen. Sprekend als lid van de liberale elite moet ik bekennen betere dagen te hebben gehad. Maar goed, die genoegdoening gun je die klootzakken niet, hè?'

Moneypenny hoort het dreunende hak-hak-hak van militaire helikopters die over Londen vliegen, vermengd met een sirene. Er is geen ander geluid – geen geschreeuw, geen door paniek opgezweepte straatrellen. Dit is haar ervaring met terreur op Britse bodem. Hoe rustiger het wordt, hoe erger het is.

Ook M spitst zijn oren en zegt: 'Ik moet terug naar COBRA. Uiteraard is het dreigingsniveau verhoogd tot kritiek en dat zal zo blijven tot de cel is opgerold. Er zal handenwringend gewetensonderzoek worden gedaan, des te moeilijker wanneer er geen buitenlandse vlag is om ons op te richten, alleen onvoorziene vragen over de opkomst van het fascisme op eigen bodem. Er zullen natuurlijk tegenbeschuldigingen volgen tegen ons en MI5, omdat we er een tussendoor

hebben laten glippen. Maar we laten de politici de speeches afsteken. Wij werken het best in het donker. Bel ooo thuis. Zet hem hierop met oo4.'

'Je weet dat hij en oo4 elkaar niet liggen,' zegt Moneypenny.

M haalt zijn schouders op. 'Conrad Harthrop-Vane is arrogant en een ijskoude. Dat was Bond ook. Dat maakt ze nou juist tot goede wapens.'

'Dat wás Bond?'

M schraapt zijn keel. Deuren zwaaien open en laten het lawaai binnen van een nieuwe golf slachtoffers voor de SEH. 'Je weet wat ik bedoel. Een man moet geloven dat hij als de beste de risico's aankan die dit werk vereist. En hij moet het doen met koelbloedigheid, wil hij het soort offers brengen waar filosofiestudenten op zweten tijdens Oxbridge-kandidaatsexamens. Goed, ooo is niet altijd even subtiel. Dat hoeft ook niet. Hij is charmant, ziet er goed uit in een pak en heeft een goed stel hersens. Conrad kreeg beroerde kaarten toebedeeld als jongere en heeft die omgezet in een winnende hand voor zijn land. Ik zou te allen tijde op hem wedden. Voor de volle mep. Heb ik gedaan.'

Moneypenny knikt. Beroerde kaarten, zo kun je het ook noemen, ja. ooo's vader kwam uit een aristocratische familie die alles kwijtraakte, waardoor Conrad Harthrop-Vane I ergens bleef zweven tussen oplichter, diplomaat en spion, een contactpersoon voor MI6 in de criminele en politieke onderwereld. Een echtscheiding en pijnlijke strijd om de voogdij werden snel gevolgd door kanker die Conrads moeder het leven kostte. De psychiater in Shrublands zei dat er in de jonge Conrad Harthrop-Vane II toen twee basisprincipes werden verankerd. Het eerste was een overtuiging dat de wereld niet deugt, niet eerlijk is, dat rechtvaardigheid niet bestaat en het geen zin heeft iemand te vertrouwen. Het tweede was wellicht eerder een vraag dan een overtuiging: als hij een betere zoon was geweest, had hij de dood van zijn moeder dan kunnen voorkomen?

Natuurlijk zijn wezen MI6' levensader. De psychiater merkte op dat onverwerkte rouw omslaat in woede, en dit is wat er gebeurde nadat Conrads moeder overleed en zijn vader hem naar kostschool stuurde, waar hij harder moest worden, een ijzige razernij afreagerend door andere jongens te verslaan met boksen, hardlopen en schermen, waarvoor hij medailles en applaus ontving. In de zomervakanties was Conrad echter niet de grote vis in de kleine vijver; dan was hij een klein visje in zijn vaders piranhapoel.

In Conrads eerste jaar op Cambridge pleegde zijn vader zelfmoord. Verlaten, afgewezen – en, als hij een betere zoon was geweest, had hij de dood van zijn vader dan kunnen voorkomen?

Er was één vertrouweling in zijn leven: M, een oude schoolkameraad van zijn vader. Na de dood van Conrad Harthrop-Vane I wierp M de zoon een reddings-

boei toe, en M16 haalde de gebroken jongen binnen. Alleen op de wereld, kwaad, erop gebrand om uit te blinken en op zoek naar erkenning. De ideale kandidaat.

Natuurlijk is hij qua temperament en afkomst de tegenpool van 004. Moneypenny zegt: 'Je hebt gelijk dat we al onze talenten hiervoor nodig hebben, maar ik zou 004 en 003 liever aan elkaar koppelen en 000 alleen laten werken. Zo komt hij het best tot zijn recht.'

M's telefoon zoemt. Hij kijkt fronsend naar het scherm en zegt: 'Ik hoop dat je niet aan te herinneren, Moneypenny, dat Johanna Harwood niet is goedgekeurd voor actieve dienst.'

'Ons transparante gezicht is zojuist in elkaar geslagen, live op het nieuws voor het oog van de wereld,' zegt Moneypenny. 'Het kan me niet schelen wat Shrublands zegt. Wanneer ik terugsla, ga ik het doen met een zwaargewicht in de ring.'

'Boksen en poker,' zegt M terwijl zijn telefoon alweer piept. 'Is het jou opgevallen dat wanneer we beeldspraak gebruiken voor de Grote Spionagestrijd – een metafoor op zich – we altijd individuele sporten nemen? Het was Kipling die zei: "Wanneer hij aan de Grote Strijd begint, staat hij er alleen voor."'

'Wat wil je daarmee zeggen?'

'Dit is geen teamsport. Niet iedereen mag meespelen.'

'Ken je de rest van die regel?'

'Hm?' M klemt de zwarte doos met zijn dodenmars vast.

'"Wanneer hij aan de Grote Strijd begint, staat hij er alleen voor – alleen, en met gevaar voor eigen leven." Persoonlijk zou ik liever iemand hebben die me rugdekking gaf.'

'Hoe dan ook,' zegt M, 'soms moeten er koppen rollen. En ditmaal vrees ik dat het mij de kop kan kosten. Niet dat ik medelijden verwacht of erom vraag. Alleen dat een man weet wanneer hij uitgespeeld is. Een aanslag als deze op ons eigen grondgebied. Vallance en M15 zijn voor de hand liggende kandidaten voor het hakblok. Maar ik voel het aan mijn water, zoals mijn moeder altijd zei. Ik word te oud voor deze strijd.'

Moneypenny merkt dat zijn hand op de knop van de wandelstok trilt. Ze geeft een kneepje in zijn koude vingers. 'Je strijdt niet alleen,' zegt ze, 'en ik ook niet. We hebben je nodig, dus leg je hoofd er niet te gewillig op.'

M pakt haar hand om een kus op haar knokkels te planten.

Moneypenny snuift. 'Wat ik wil weten is waar deze extreemrechtse cel de financiering, training en wapens vandaan heeft. En wie 004 hierna moet neerschieten om de volgende explosie te voorkomen.'

Het piepen van sneakers op linoleum. Ibrahim Suleiman schraapt zijn keel. Hij draait zijn handen in plooiën van zijn te grote T-shirt. Hij zegt: 'Q heeft iets.'

Aisha Asante ziet grauw van vermoeidheid, maar wanneer Money Penny haar vraagt het nog eens uit te leggen, bevochtigt ze haar lippen en wijst naar de in het luchtledige hangende kwantumcomputer achter haar.

‘Q heeft een patroon ontdekt,’ zegt ze. ‘Ik voerde de data in van de aanslag van vandaag...’ Een blik op de klok. ‘...gisteren, tezamen met alle andere terroristische aanslagen in het afgelopen jaar. Die koppelde ik aan grote financiële transacties in de maand vóór elke aanslag. Zes dagen vóór vijftien procent van de aanslagen werd er een koop gesloten bij Sotheby’s voor meer dan een miljoen pond.’

M zegt: ‘Dat doen ze daar vast dagelijks.’

‘Klopt, sir,’ zegt Aisha. ‘Maar de voorwerpen die binnen zes dagen vóór een aanslag werden verkocht, kwamen allemaal binnen via dezelfde twee vrijhavens, een in Heraklion, Kreta, en de andere in Venetië, Italië. Gezien het aantal belastingvrije havens in Europa is het een statistisch gegeven dat opvalt.’

Vallance, het hoofd van MI5, verschijnt op Aisha’s scherm als een afgebakend hoofd in een videogespreksapp. ‘De groep neonazi’s die we onderzoeken voor de BBC-explosie lijkt niet georganiseerd of rijk genoeg om in verband te brengen met reguliere kunstveilingen.’

Money Penny zegt: ‘We kunnen te maken hebben met een grotere organisatie die afzonderlijke groepen financiert via de verkoop van kunst, antiek en andere kostbare objecten om aanslagen uit te voeren.’ Ze kijkt M aan. ‘Rattenfänger.’

M schudt zijn hoofd. ‘Rattenfänger is – of was – een particulier militair bedrijf dat zich bezighield met coups, conflicten en burgeroorlogen. En we hebben hun topman in onze gevangenis.’

‘Rattenfänger was ook betrokken bij bomaanslagen op ambassades, ontvoeringen, datalekken... We hebben nooit ontdekt waar ze hun financiering vandaan halen, wie er aan de touwtjes trekt of hoe ver hun tentakels reiken. Sinds we kolonel Mora hebben vastgezet, zijn terroristische aanslagen wereldwijd alleen maar toegenomen. Misschien is Rattenfänger overgestapt op het sponsoren van afzonderlijke terroristische groeperingen.’

M slaat zijn armen over elkaar. ‘En dat doen ze door dure snuisterijen te verkopen?’

Money Penny leunt op Aisha’s stoel. ‘Werden deze voorwerpen allemaal verkocht door dezelfde persoon?’

Aisha zegt: ‘Het is moeilijk te achterhalen, omdat verkopers vaak tussenpersonen gebruiken. Sotheby’s doet wel achtergrondonderzoek om de herkomst te verifiëren, dus misschien ontdekken we een duidelijker patroon met toegang tot hun bestanden.’

Vallance zegt: ‘Trekken ze kopers na?’

‘Tot op zekere hoogte, sir,’ zegt Aisha. ‘Sotheby’s gaat na of kopers over de financiële middelen beschikken om de aankoop te doen. Het is niet hun taak om te achterhalen wáár het geld vandaan komt. Zo is hun handel sterk teruggelopen sinds Russische oligarchen plotseling ontdekten dat hun tegoeden waren bevroren. Het was niet aan Sotheby’s om een moreel oordeel te vellen over de bankrekeningen van die oligarchen.’ Een blik op M. ‘Dat deden wij.’

‘Oké, oké,’ zegt M. ‘Dit krijg ik al vaak genoeg te horen van mijn kleindochter.’

Aisha grijnst. ‘Q heeft reguliere Sotheby’s-kopers van het afgelopen jaar nagetrokken. Eén naam springt eruit omdat er momenteel onderzoek naar haar wordt gedaan door de National Crime Agency, als medeplichtige, niet als verdachte. Marilyn Aliyeva, de geliefde van Valentin Wiltshire. Hij is de verdachte.’

‘Teddy Wiltshire?’ zegt M, zijn stok tegen de vloer bonkend.

Op dat moment komt Ibrahim binnen. ‘Pas op voor vibraties.’

M kijkt nijdig. ‘Ben je bang dat ik Q de kriebels geef, jongeman?’

‘Ja,’ zegt Ibrahim onomwonden, voordat hij achter zijn console gaat zitten en een bestand opent.

M en Moneypenny wisselen een glimlach.

‘Wat heb je, Ibrahim?’ vraagt Moneypenny.

‘De NCA heeft net Wiltshires dossier doorgestuurd. Geboren in Turkmenistan in 1970. Verhuisd naar het VK in 1995, waar hij zijn achternaam veranderde van Kerimov in Wiltshire omdat, zei hij, hij een spirituele connectie voelde met Stonehenge. Volledige naam Valentin Eduard Wiltshire, roepnaam Teddy.’

‘Doet zijn naam eer aan,’ zegt M. ‘Ben hem een paar keer tegengekomen op benefietavonden, feesten waar iedereen te veel geld heeft en geen idee waaraan ze het moeten uitgeven, maar ze wilden mij wél graag de oren van het hoofd kletsen als ik het niet héél erg vond. Teddy kwam op mij altijd over als een te dik geworden playboy. Geen bijtertje.’

‘Nou, hij moet ooit tanden hebben gehad, want hij hapte toe op een dertig miljoen pond kostend huis in Tite Street, Chelsea, een paar jaar geleden,’ zegt Ibrahim, ‘waar hij woont met zijn vrouw, die ironisch genoeg Chelsea heet, en hun dochters Virginia, Adelaide, India en Paris. Zoon Jordan studeert bedrijfskunde aan NYU.’

‘Dus hij verzamelt plaatsen én antiek,’ zegt Moneypenny. Ze wijst naar Aisha’s scherm. ‘Wat voor dingen koopt Marilyn Aliyeva namens Teddy?’

Aisha scrolt. ‘Geen duidelijk patroon. Dinosaurusschedels. Kunst. Wijn. Meubels. Antieke maskers. Beelden van goden. Alles wat heel zeldzaam en heel duur is.’

‘Waar komt al dat geld vandaan?’

Ibrahim zegt: ‘Dat wil de NCA ook weten. Hij heeft een achtergrond in de

rederij- en bankensector, maar zijn belastingaangiften deugen niet. De NCA doet onderzoek naar hem op grond van een Onverklaarbaar vermogensbevel conform de Wet op winst uit criminele activiteiten.'

'Wanneer heeft Marilyn voor het laatst iets gekocht?'

Aisha klikt op een van de talloze tabs. Ze draait zich om om Moneypenny aan te kijken. 'Zes dagen geleden. Iets wat een blindenhorloge heet. Ze heeft het nog niet opgehaald.'

'Waarom niet?'

Meer gescrol. 'Omdat ze vorige week werd gearresteerd wegens agressief gedrag in een winkel. Ze wordt vastgehouden terwijl de NCA probeert een deal met haar te sluiten.'

Vallance' stem schalt door de speaker: 'Topdag voor de NCA, lijkt me. Eens even kijken. Ja, hier hebben we het... NCA heeft haar onder druk gezet om een boekje open te doen over Teddy, maar vergeefs.'

'Misschien zouden wij meer succes hebben,' zegt Moneypenny.

Vallance komt tussenbeide. 'Jullie mogen niet op Britse bodem werken. Vandaag – of eigenlijk gisteren – was een uitzondering.'

M schraapt zijn keel. 'Kom op, makker. De BBC-bomaanslag was de uitzondering. Het gros van deze aanslagen vindt internationaal plaats. Dit is ons terrein. Laat ons de grond bewerken.'

Vallance zegt: 'Dit stukje terrein is en blijft Engeland, makker. Jouw terrein ligt aan de andere kant van het water.'

'En wie stopte de moordpartij op jouw terrein?' snauwt M.

'Een MI6-agent,' zegt Vallance, 'die het het beste leek om daarbij een Nashkerk te vernietigen, want waarom zou je het bij één symbool laten als we er ook twee beschadigd kunnen zien worden?'

'Die agent vecht momenteel voor zijn leven, dus let op je woorden.'

Moneypenny steekt haar handen op. 'Laten we een compromis sluiten. We zetten onze wildcard in. ooz heeft sowieso iets nodig om haar tanden in te zetten naast de nachtdienst.'

M zegt: 'Ik zei toch dat Harwood er niet klaar voor is. Shrublands staat erop –'

'Het is maar één verhoor,' zegt Moneypenny. 'Bovendien is overredingskracht Johanna Harwoods sterkste punt.'

'Een precaire klus, dit.'

'Ik heb vertrouwen in ooz.'

M slaakt een zucht. 'Dan breken ze meestal je hart. Oké, Moneypenny. Zet de wildcard maar in.'